

Hadak

Útján

Bajtársi Híradó

A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének tájékoztatója

LXXIII. évfolyam

2021. január-február-március

571. szám

Levél Franciaországból

Kedves Bajtársak és Bajtársnők!

Néhai férjem írásának egy rövid részletét azért közlöm a Hadak Útján Bajtársi Híradójában, hogy felhívjam a figyelmet hasonló történetek megírására, vagy elbeszélésre készítsem az emigrálásra kényszerült honfitársaimat. Mondják csak el az utódoknak, vagy írják le azokat a küzdelmeket, megpróbáltatásokat, amik a Haza elhagyására kényszerítették őket.

Férjem, Fodor Jenő „Utódaimnak” című írásában, amit a család számára írt, üzent leszármazottainak, unokáinak, rokonainak. Miért üzent ezzel az írással, és mit akart elmondani? Azért, mert van mondanivalója számukra:

„Mert nem lehet igaz az, hogy a ti társadalmatok és az összes problémák annyira különböznének tőlünk, hogy már ne lenne mondanivalónk egymás számára. -Homérosznak például 2800 év távlatából is van mondanivalója nekünk, ma élőknek. Remélem, hogy a ti nemzedéketek is tisztelni fogja a múltat, az elődök értékeit, mert minden, ami emberi érték, ellenáll a korok divatjának. A forma változhat a divat függvényében, de a lényeg nem. Az ember is élőlény, és mint olyan, a gyökerein keresztül táplálkozik. Én nektek a múlt vagyok, a gyökereitek. Tetszik, nem tetszik, ti az elődeitek sikereiből vagy hibáiból kell, hogy tanuljatok. Ez így természetes. Minden ember eljut egy nap életének ahhoz a szakaszához, amikor a múltja jobban érdekli, mint a jövője, nagy tervei már nincsenek, de nem akar nyomtalanul sem eltűnni. Nehéz beletörődni abba, hogy az a rengeteg energia, amiből összeáll az élete, egy szép napon elszáll, mint a füst.

Hadak Útján Bajtársi Híradó -
A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének
tájékoztatója. Indult 1949 áprilisában
Ausztriában ill. Bajorországban, "MHBK
Központi Tájékoztató" címen.
Az MHBK-t alapította Zákó András m.kir.
vezérőrnagy Innsbruckban 1947-ben.
World Federation of Hungarian Veterans
Official Review, Quarterly Periodical
Megjelenik negyedévenként, ISSN 0847-2599
Kiadó és szerkesztő/Publisher and Editor: Dr.
Tóth Gergely, MHBK központi vezető
Nyomda/Printing: Weller Publishing, Toronto
Pénztáros: Borbás Erzsébet

A szerkesztő levelezési címe:

Dr. Tóth Gergely
6291 Bay Club Dr., #3
Fort Lauderdale, FL 33308, USA
Email: hadakutjan@yahoo.com
Az emailben továbbított gépelt anyagot kérjük
sima word-formátumban elküldeni.

Minden címváltozást kérünk az alábbi címre:

Mátrai Géza
P.O. Box 5762, Station "A"
Toronto, ON
M5W 1P2, Canada
VAGY email: gmhuncan@hotmail.com

Minden lapfenntartási hozzájárulást, Zrínyi

Alap járadékot kérünk az alábbi címekre
kiállítani, lehetőleg USA dollárban:

1. USA/Kanada csekken: egyelőre
Gergely Toth névre kiállítva, a szerkesztő
címére postázva (a Memo-ba: MHBK)

2. Banki átutalással az USA-ból:

Routing nr. [for Wire transfers]: 021000021
Account nr.: 638360377
(Routing nr. [for ACH transactions]: 267084131)

3. Banki átutalással máshonnan:

Swift code: CHASUS33
Account nr.: 638360377
(JPMorgan Chase Bank, 383 Madison Ave., New
York, NY 10017)

Beküldött kéziratokat és fényképeket nem
őrünk meg és nem küldünk vissza. A
szükséges javítás és a rövidítés jogát
fenntartjuk. A névvel aláírt cikkek nem
feltétlenül tükrözik a szerkesztő és a kiadó
álláspontját, s azokért mindenkor a cikkíró
felelős. Folyóiratunkban megjelent írásokat –
a szerző és lapunk megnevezésével – más
újságok és honlapok szabadon átvehetik.

Lapzárta:

Március, június, szeptember ill. december 1.
Az időről-időre fellépő helyhiány kapcsán
megértésüket kérjük, amennyiben lehet, a
beküldött anyagot a következő számokban
közöljük.

A tartalomról:

-Földváry Margitra és v. Majthényi Lászlóra
emlékezünk
-Az emigrációs csoportok hírei
-A budavári kitörés évfordulóján
-Az emigrációs anyagmentés fontosságáról
-Megemlékezések, programok a tél folyamán
-Halálhírek, méltatások, rövid hírek, levelek

Biztos vagyok benne, hogy utódaim közt lesznek olyanok is, akiket érdekel a múltam, és ha csak egy lesz, akkor már nem dolgoztam hiába. Az természetes, hogy gyermek- és ifjúkorban az ember nem érdeklődik az ősei iránt.

A memoár-irodalom nem gyermekirodalom. Meg vagyok győződve azonban afelől, hogy egyszer majd egy tisztos korú Bajtárs unokáját vagy dédunokáját elfogja a kíváncsiság valahol a Szajna vagy a Szent Lőrinc folyó partján sétálva, hogy vajon ezzel a szüleitől örökölt magyar névvel ő miért éppen ott van? Hogy került oda? Kik voltak a nagyszülei és azok szülei, honnan jöttek és miért? Majd egyszer valamelyik utódomban felötlük a kérdés, hogy magyar létére miért nem a Kárpát-medencében él? Ki volt az, akinek köszönhetően, vagy akinek a hibájából itt él, vagy akár tengődik távol az ősök hazájától. Nos, ezekre a kérdésekre én vagyok hivatott válaszolni, és ha kíváncsiak vagytok a válaszra, akkor tessék, itt van, olvassátok, tanuljatok belőle.”

Fodor Jenőné Olga, MHBK Franciaország

Fodor Jenő franciaországi csoportunk vezetője volt 2020-as elhunytáig, lapunk 2020/2. száma 9. oldalán emlékeztünk meg róla. Feleségének köszönjük, hogy a Hadak Útján ottani elosztásának munkáját továbbra is odaadással végzi. – a szerk.

Minden kedves bajtársunknak és olvasónknak áldott húsvétot kívánunk szeretettel a Hadak Útján munkatársai. Adja a Jóisten, hogy mind Magyarország és a nemzet, mind annak tagjai és közösségei is megerősödve kerüljenek ki ebből a ritka megpróbáltatásból, amit a járvány mért ránk.

Dr. Tóth Gergely, szerkesztő és kp. vezető

Elhunyt Földváry Margit, buffalói csoportunk korábbi vezetője

Életének 98. évében a New York állambeli Buffalóban 2021. január 3-án elhunyt özv. Földváryné (szül. Haragos) Margit (második férje után: özv. Boyd-Bowmanné), az ottani MHBK-csoport egyik korábbi vezetője, a magyar ügyek fáradhatatlan támogatója. A Jóisten nyugosztalja. Okányban született 1923. október 24-én. Férje Földváry Gyula alezredes volt. A II. Vh. végén kényszerültek emigrációba, először Landshutban éltek, s jelen voltak az ottani Rákóczi forrásnál 1948-ban emelt magyar hősi emlékmű avatásánál is (többek között v. Oszlányi Kornél vezérőrnagy, posztumusz altábornagy mellett). Ez volt a világon a legelső emlékmű, mely a II. Világháború magyar áldozatainak állíthatott emléket.

Margit a Buffalói Egyetem oktatója volt, és számos magyar szervezetnek oszlopos tagja, így az MHBK-nak is lelkes tagja, támogatója, megemlékezéseik szervezője. A Hadak Útján Bajtársi Híradónak buffalói elosztója is volt hosszú évekig. Margitka örök emlékü hagyatéka: a magyarság szeretete, hűsége a Hazához. Egyetemi diákjait a magyar nyelv és kultúra szeretetére lelkesítette. Emléke legyen áldott! (Jelentette: Tarnóy Éva és Borbás Erzsébet)

A landshuti emlékmű. Felirata magyarra fordítva: Ismét kiújultak a jeles magyar nemzet sebei. (A szerkesztő felvétele, 2018)

Földváry Margit hagyatékából: az 1946-os mártírhalálát megelőzően szintén Landshutban menedéket talált v. Jány Gusztáv vezérezredes sajátkezűleg készített ajándékának hátoldala, felirata: A csupa szív Földváry párnak igen boldog húsvétot kíván a mély hálára kötelezett vitéz Jány Gusztáv vezds. 1946. (A szerkesztő felvétele, 2014)

A szerkesztő felvétele, 2014

Magyar állami elismerés a Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösség vezetőjének

A Miniszterelnöki Kabinetiroda Kitüntetési Osztálya a Magyar Arany Érdemkereszt állami kitüntetésre terjesztette fel v. Kőrössy Zoltánt (Maryland, USA), az 1947-ben Grácban alapított Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösség vezetőjét. Zoltán 1946-ban született Pockingban, az ottani magyar menekülttáborban, ahol a kommunizmus elől menekült magyarok ezrei töltötték a II. világháború utáni sanyarú éveket, végleges kivándorlásuk lehetővé válásáig. Édesapja is magyar kir. csendőrtiszt volt, később az amerikai magyar közösség elismert és tisztelt tagja.

Az állami elismerés indoklásában szerepel, hogy v. Kőrössy a magyarság javára fordítva jelentős csendőr- és katonai gyűjteményét és levéltárát, azt Magyarországra juttatja. Fontos megjegyeznünk azt is, hogy feleségével, Katalinnal ritka nagy fába vágva fejszájüket létrehozták a csendor.com honlapot, melyen nem saját vagy jelenkori véleményeket fogalmaznak meg, hanem kizárólag objektív történelmi írott anyagot jelentettek meg az évek során, sokszázezer oldalt digitalizálva saját maguk illetve néhány segítőjük munkájával, s mindezt természetesen bármiféle fizetség nélkül. A honlap célja a kutatások elősegítése és a kommunizmus által a Csendőrségre ontott hazugságok eloszlatása, az igazság rég esedékes bemutatása.

A szerkesztő

Elhunyt v. Majthényi László

v. Majthényi László, híd- és útépitő mérnök **91 éves korában 2021. február 11.-én, Torontóban elhunyt.** Katonacsaládból származott, hadapródiskolásként került ki, a harcok idején iskolájával Ausztriába.

1946 júniusában tért vissza, Magyarországra. Az 1956-os forradalom harcaiban részt vett, ezért külföldre kellett távoznia. Olaszországba, majd Kanadába emigrált. A magyar ügyeknek fontos szervezője és vezetője lett. Így elvállalta a Kanadai Történelmi Vitézi Rend főcsoportvezető tisztségét is, több éven át. Az MHBK-nak értékes tagja, támogatta és hűséges olvasója volt a Hadak Útjának. Az évenkénti Hősök Napja ünnepi szónokaként hazafias megemlékező gondolatait és hadapróiskolai emlékeit idézte. Gyászolják családja, rokonai, kiterjedt baráti köre, bajtársai, a magyar szervezetek. Isten adjon neki békés nyugodalmat az Örök Hazában!

Borbás Erzsébet

Méltatás a www.vitezirend.co.hu/index_2.htm honlapon (beküldte: v. Zsákai Marietta):

A Történelmi Vitézi Rend Kanada Törzsszékének tb. törzskapitánya Torontóban, életének 91-ik évében, 2021. február 11-én csendesen eltávozott e földi világból. Esztergomban született 1930. február 9-én vitéz Majthényi István m.kir. vámőr tiszthelyettes és Lahonyai Erzsébet harmadik gyermekeként. Az esztergomi Szent Benedek rendi Szent István Gimnázium tanulója 1940 és 1944 között. 1944 nyarán felvételt nyer a nagyváradi M. Kir. „Gábor Áron” Honvéd Tűzészeti Hadapród Iskolába. 1944 őszén a Veszprém megyei Csabrendekre vonul be, mert az iskola lovas ütegei az orosz előrenyomulás miatt már elhagyják Nagyváradot. Az 1-es fogatolt (lovas) ütegben folytatja gimnáziumi és kezdi katonai tanulmányait. A további orosz előrenyomulás miatt az iskola 1945. március 30-án Muraszombatnál elhagyja a Magyarországot. 1946 júniusában térhet csak haza. Érettségi vizsgát tesz, azonban származása és „múltja” miatt megakadályozzák a továbbtanulását. Az Esztergomi Szerszámgyár segédmunkása lesz, majd 1950-ben, immár vasesztergályos szakmunkásként sikerül felvételt nyernie a budapesti Műszaki Egyetemre, ahol híd- és szerkezetépítő mérnöki oklevelet szerez.

A Halimbai Bauxitbánya Beruházási Osztályán éri 1956. októberben a forradalom. A szabadságharc leverésének hatására 1956. november 25-én, héthónapos várandós feleségével Ausztriába, majd Kanadába emigrálnak. Ontario Tartomány Útépítési hivatalában kap állást, ahonnan nyolc évi szolgálat után osztályvezető mérnökként távozik, hogy saját céget alapítson. Tizenhat évig sikeres vállalkozó, hídépítést, betonmunkákat, lakás- és magasépítést végez. 1982-ben, a gazdasági hanyatlás miatt felszámolja vállalkozását és Alberta Tartomány útépítési osztályáról vonul nyugdíjba, azonban még híd- és útépítésvezető mérnökként dolgozik 1997-ig, tervezőmérnökként pedig egészen nyolcvanegy éves koráig. 1996-ban avatják várományos vitézzé Debrecenben. A kanadai magyar emigráció és a vitézi szervezet tevékeny tagja, majd első számú vezetője. Szolgálatát a Vitézi Szék a VR érdemkeresztje arany fokozatával (2009), a Helytállásért-Bátorságért kereszt I. osztályával (2012) és 2017-ik évi nyugállományba helyezésekor a VR Lovagkeresztjével ismerik el. Emléke legyen áldott, nyugodjon békében.

**Részletek Dobozy István VRNT, az MHBK Délausztráliai „Zákó András”
főcsoport vezetője, az MHBK központi vezetőjének ausztráliai helyettese, a Szent
László Társaság (1861) és Rend ausztráliai törzsszéktartója jelentéseiből Adelaide-
ből, a helyi MHBK Értesítő LI. évf. 2021 január-február-márciusi számából,
kivonatosan:**

Tisztelt Bajtársak!

A világi hírek és események sokszor csak szomorúsággal töltik el szívünket és ha elgondolkozunk azon, hogy mennyi tennivalóra lenne szükség az ügyek jobbrafordítására, észrevevessük, hogy milyen kicsik vagyunk és az egyéni erőfeszítésünk jelentéktelennek tűnik. Mégis ilyenkor a figyelmet magunkra kell vessük, hogy felmérjük azt, amit mi tudunk tenni a mindennapi életünkben. Vagyis nem szabad feladni a reményt és folytatnunk kell a szeretet gyakorlását embertársaink felé. Elődeink is ezt tették az elejétől kezdve. A közösségünk 1947-es ausztriai megalakulása is reménytelen helyzetben történt, de szükségesnek tartották fenntartani a kapcsolatot egymással a bajtársi, családi és baráti élet megerősítésére. Ezek után volt lehetőségük megfogalmazni a közösség célkitűzéseit is. A Szervi Határozványok erre vonatkozó I. és II. részének főbb pontjai a következők:

„A MHBK pártpolitikai működést semmilyen vonatkozásban nem fejt ki. Különösen távöltartja

magát olyan politikai irányzatoktól, amelyek célkitűzéseik elérésében a társadalmi osztályharc vagy az önkényuralom eszközeivel kívánnak élni.

Rokonszenvvel kíséri és támogatja azokat a törekvéseket amelyek a magyarság közös nemzetpolitikai céljait és szociális törekvéseit kívánják előmozdítani.

A magyarságnak a Kárpát-medencében méltó szerepet kívánnak biztosítani és ennek egyik fontos előfeltételét a szabad földön élő magyarság párt-szemponatokon felülemelkedő összefogásának megvalósulásában látják.(Sz.H.I/3.)

Közreműködés a magyar nemzet felszabadításáért folyó küzdelemben és felvilágosító munkában.

Közreműködés a következő nemzedék szellemi előkészítésében a magyar nemzet jogainak képviselésére. (Sz.H.II /1.)

A nemzetfenntartó hősi eszmények, a magyar katona-hagyományok, valamint a bajtársi összefogás ápolása a szabad magyarság körében. (Sz.H. II/ 2.)

Együttműködés a szabadföldön élő magyarság egyházaival független, nemzeti alapon álló társadalmi, érdekképviselői, kulturális és ifjúsági szervezetekkel.

Bekapcsolódás azokba a közös magyar célokat szolgáló törekvésekbe, amelyek a nyugati közvélemény előtt a magyarság történelmi elhivatottságát, érdekeit és a nemzet jelenlegi helyzetét ismertetik, hogy ezáltal rokonszenvet és támogatást keltsenek a magyarság ügyének a szabad világban, a magyarság törekvéseit el nem hallgatva, a szomszédos népekkel való békés megegyezés és az európai összefogás szükségességének jegyében. (Sz.H.II/4.)

A rászoruló, de főleg rokkant, munkaképtelen bajtársak, hadiözvegyek, hadiárvak és az önkényuralmi rendszerek áldozatainak támogatása, együttműködve a szociális, a segélyező célzattal létrejött társulásokkal és hatósági szervekkel. (Sz.H.II/7.)”

Nagy öröm számunkra, hogy ez a bajtársias felfogás tovább él köztünk. Már sokkal kevesebben vagyunk mint régen, de ismerjük egymást, tudunk örömeinkről, bánatainkról, és számíthatunk tagságunk támogatására a célkitűzéseinkért folytatott munkában. Az immár 74 éve alakult közösségünk munkaköre részben megváltozott, de a Működési Szabályzatunkban felsorolt célkitűzések nagyobb része továbbra is igen fontos szerepet játszik a magyarság életében.

Köszönöm a tagsági díjak (Zrínyi Alap) és adományok befizetését közösségünk működésére. Mindig megható számomra a sok bátorító szó és az anyagi támogatás érkezése, amit tagjaink nyújtanak. Nem kell a felhívás, mindenki tudja kötelességét a nemzetmentő munkánkban.

1848. március 15

Március 15.-én, a szabadságharc emlékünnepén tisztelegjünk mindazok előtt, akik felemelték szavukat a zsarnokság és az elnyomás ellen. Kimutatták hazaszeretetüket, sokan életüket áldozták vagy száműzetésbe kerültek a szabadságért. A történeteket nem szükséges elmondani, minden magyar tudja, hogy ekkor a nemzet hivatalos vezetői és a nép akaratának fiatal, önkéntes szószólói egy akarattal, egyhangú elhatározással valósították meg a magyar történelem legdrámaibb társadalmi reformjait.

Az 1848/49-es Magyar Szabadságharc elbukása mély gyászba borította szegény hazánkat. Gróf Batthyány Lajos miniszterelnök kivégeztetése, az Aradi Tizenhárom vértanú halála, a legnemesebb, bátor hazafiak tízezreinek bebörtönzése, az osztrákok bosszúja és az erőszak rettenetes büntetést mért nemzetünkre. Büntetést, pontosan száz évre rá, hogy vitézeink kardot rántottak Mária Terézia osztrák császárnő és magyar királynő mellett, s „Életünket és vérünket!” jelszóval indultak hadba. Bátor hősiességgel vívták harcaikat Sziléziában, Poroszországban kimondottan osztrák érdekekért.

A szabadságharcunk elvesztése utáni súlyos helyzetünk után az 1867-es osztrák-magyar kiegyezés végül mégis áldást hozott, mert megindult a fejlődés és az emberek mindenütt, köztük nagyszüleink is, úgy emlegették ezt az időszakot, hogy „a békeidőben...”. A kiegyezést megérdemelten a „Haza bölcsének”, Deák Ferenc igyekezetének tulajdoníthatjuk, de oroszlányrésze volt gróf Andrássy Gyulának is benne, mint a Monarchia külügyminiszterének, valamint a magyarság drága őrangyalának, Erzsébet királynőnknek.

Hazánkban a XIX. század nemcsak fizikai fejlődést hozott, de kultúránk, irodalmunk, művészetünk betetőzte a századokat. A Szabadságharcunk időszaka még duzzasztotta is íróink, költőink munkásságát. Hazánkban belpolitikailag nyugalom volt. Külpolitikánkat a Monarchia irányította. Így csak Bosznia-Herzegovina megszállása zavarta meg a csendet 1908-ban. Nyugalom volt, de kezdtek kibontakozni a pánszláv agitációk rettenetes erővel a határvidékeken. A nagyhatalmak haditerve ekkor már folyamatban volt, ami a magyar nép kihasználására, szétszakítására és magára hagyására vezetett. Nekünk az emigrációs életünkben most nagy szükség van a magyarság szorosabb együttműködésére, jó példaadásra, mert ennek hiányában erősen megritkulhatnak soraink és elfogyunk.

Emlékeztető!

A szerkesztő új levelezési címe a következő:

Dr. Tóth Gergely, Hadak Útján
6291 Bay Club Dr., #3
Fort Lauderdale, FL 33308
USA

Mindamellett kérjük, hogy a közlésre szánt anyagot lehetőleg emailben, és egyszerű word programban megírva vagy sima emailszöveggként küldve juttassák el a hadakutjan@yahoo.com emailcímre. Megértésüket és természetesen a jövőbeni anyagokat is köszönjük!

Magyaródy Szabolcs (Hamilton, Kanada): Naplótöredék

1944. október 14-én este az Úri utcai Gyulai vendéglőben iszogattunk. Persze ezt ma már hiába keresnénk, mert a pincéig lebombázták 1945-ben. Ma egy modern üzlet és lakóház van a helyén, a Hadik-szobor baloldalával szemben. Mint minden héten két alkalommal, azon az estén is megindultunk az akkoriban még a Halászbástya utolsó északi körbástyáján álló Juliánus-szobor felé, hogy kezettfogjunk Gerhardusszal. Ugyanis a páter keze pont megfelelő magasságban volt a parolázásra. Persze nem mi voltunk az egyetlenek, akik nevetgélve sorban szép fényes sárgára csiszoltuk e bronz kezét.

Még a Szentháromság-szobor elé sem értünk, amikor egy kétmotoros repülőgép zúgott el a Mátyás templom tornya felett pár méterrel. Teljes sötétség volt ugyan, de a sormotorok kipuffogó fényénél úgy láttuk, hogy a gép röpcédulákat szór. Keresésre indultunk, de nem találtunk egyet sem. Kissé nyomott hangulatban járultunk egy kézfogásra Gerhardusshoz. Éreztük, hogy valami van a levegőben.

Ez a hangulat megdöbbenéssé fokozódott, amikor elbucsúzván a Széll Kálmán tér felé igyekvőktől, hárman a Gránit lépcső felé vettük utunkat. A lejárathoz érkezvén négy vagy öt német egyenruhás katonatisztet láttunk, akik a félig elsötétített gázlámpa fényudvarában álltak. Hirtelen elhallgattunk. Egy hangot sem hallattunk, amíg legalább félúton voltunk a lépcsőn lefelé. Hallótávolságon kívül egyszerre

szólaltunk meg: "Ez Skorzeny volt". Nem tévedtünk, hiszen ennek a tisztnek a képe napokig az újságok oldalain volt látható, miután Mussolinit kimenekítette Gran Sasso-i fogságából...

Találgattuk, miért van itt? Innen vajon kit akar "kirepíteni"? Később persze beigazolódtott, hogy ő "működött közre" Horthy kormányzó fiának elfogásánál is.

Másnap, október 15-én beolvasták Horthy Miklós bejelentését, miszerint a Szovjetunió elleni fegyveres ellenállás beszüntetésére adott parancsot a Honvédségnek.

A hír váratlanul ért mindenkit a barátaim és ismerőseim körében, mivel a március 19-i német megszállás óta reménytelennek láttuk helyzetünket. Nagybátyám katonai egyenruházati üzletében dolgoztam nyaranként és délutánoként, s naponta beszélgettem szabadságos frontkatonákkal. Közlegényektől talán tartalékos főhadnagyokig, mindenki kedvetlen volt. Német győzelemről már Sztálingrád és a Don-kanyari katasztrófa óta nem beszélt senki. Megoldást nem láttunk. A casablanca-i, feltétel nélküli megadásra felszólító demars és a 1944-es Morgenthau-terv minden reménytől megfosztott bennünket. Tudtuk, hogy ezután a német Wehrmacht tábornokainak nem lesz kedvük letenni a fegyvert.

Egyedül a Churchill által szorgalmazott balkáni partraszállás adhatott volna valamilyen tápot béke-reményeinknek, de persze abból sem lett semmi. A magyar vezetés egy része azonban még - naivul - reménykedett az angolszász ejtőernyősök megjelenésében. Ezek munkáját elősegítendő, apró csoportokat kezdtek szervezni megbízható - az angolszászokkal rokonszenvező - fiatalokból.

Egy ilyen csoportot szervezett egy Vörös vagy Veres nevű ezredes a Honvédelmi Minisztériumban. Teljes titoktartás miatt a beszervezett tagok alig tudtak egymásról. Azok pedig, akiket nem vontak be ugyan, de eddigi magatartásuk szerint megbízhatóak voltak és számítottak rájuk, semmit sem tudtak a szervezésről. E csoportok feladata lett volna a hidak, közlekedési csomópontok, telefonközpontok őrzése, amíg az angolszász ejtőernyősök meg nem szilárdítják pozíciójukat.

Már nem emlékszem rá, hogyan vettük fel a kapcsolatot egymással, de Molnár Pista (Tücsök) barátom kérte, hogy menjek fel Veres Gabiék lakására, akik a Budán laktak egy a Dunára néző lakásban. Kérdeztem, vihetem-e barátomat. Igenlő válasz után elindultunk.

A lakásban már sokan voltak. Legtöbbjüket ismertem a cserkészektől vagy a Teleki Pál Munkaközösségből, amelynek ifjúsági tagja voltam. Így Szebeni Tónit és Dr. Molnár Pistát is. Természetesen Veres Gabi, aztán néhány piarista és műegyetemista: Csik László, Csik Attila, Horváth Lajos (Horiga), Peéry Vili stb. A nappali szoba sarkában egy lőszeres láda s néhány fegyver volt.

Ekkor tudtam meg biztosan, amit eddig csak sejtettem, hogy miről is van szó. Nagy tanácskozás folyt és várakozás. Vártuk a Honvédelmi Minisztériumból a hívást. Az pedig nem jött. Veres Gabi hívogatta ugyan a számot, de a HM már nem válaszolt. Tanácstalanok voltunk.

A folyamatosan érkező tagoktól kaptuk a riasztó híreket: "A Margit körúton német tehergépkocsisor áll. Civilek másznak fel rájuk. A németek rohamsisakot nyomnak a fejükre és puskát a kezükbe."

Másvalaki, Hűvösvölgyből jöttében, nyilas csoportokat látott a Fogaskerekű előtt. "A villamosokon is igazoltatták a férfi utasokat, s az úton megállították a gépjárműveket." A frontról, laktanyákból semmi hírünk nem volt, csak a rádió kereste Beregfői vezérezredest. Horthy kormányzó sorsáról semmi hír. Egyre nyilvánvalóbbá vált, a fegyverszüneti parancsot nem sikerült teljesíteni s a németek vették át a hatalmat. A harc és a magyar vér folyt tovább.

Végre megszületett az elhatározás. Mivel csak én voltam gépkocsival, Szebeni Tónival kiküldtek felderítésre a nyilasok irányába. Mivel a hírek szerint nem volt tanácsos az Olasz (ma Szilágyi Erzsébet) fason végigmenni, a Városmajoron keresztül vezettem fel a fogaskerekű kerítéséig. A fogas sínei illetve töltése mögött mentünk fel a János kórház irányába. Gondoltuk, ha Hűvösvölgy felől közelítjük meg őket, nem leszünk gyanúsak.

A véletlen a kezünkre játszott. Amint hangokat hallottunk, lehasaltunk a sövény mögé. Felismertük egy volt iskolatársunk hangját, aki láttunkra meg sem lepődött. "Mit kerestek itt?" - kérdezte, ismervén világnézetünket. Mondtuk, hogy felderítésen vagyunk, mert szeretnénk tudni, mi történik.

”Gyertek ki hozzánk, s majd leglátjuk, mit tehetünk.” - hangzott a válasz. Adott egy ”nyílt parancsot” is, amivel át tudtunk menni az őrségeken.

Visszaérvén, még mindig tájékozatlanságot és bizonytalanságot találtunk. Beszámolónk után élénk vita kerekedett. A döntés lassan született meg. Ezen pontokban egyeztünk meg:

1. A frontról hazatért honvéd barátaink, rokonaink, iskolatársaink beszámolóí alapján kimondtuk, hogy az oroszok kezébe élve nem akarunk kerülni.
2. A németekhez való csatlakozást kizártuk.
3. A honvédség e pillanatban nem tudtuk mit csinál, tehát nem jöhetnek számításba.
4. Az egyetlen lehetőséget ekkor a nyilasok jelentették. Ezt fenntartásokkal fogadtuk el, ideiglenesen, amíg a helyzet és szándékaik tisztázódnak.

Logikánkat, mai ésszel, nehéz felfogni. Tenni akartunk valamit, ugyanakkor lehetetlen helyzetben voltunk, amely nem kecsegtetett semmi jóval. Hogy nem érzük meg élve a háború végét, az valószínű volt, hiszen már jóideje tudtuk, hogy a háborút elvesztettük és geopolitikai helyzetünkéből adódóan kevés kilátásunk volt a túlélésre...

Köszönjük a szerzőnek az ősszel beküldött fenti anyagot. Igyekszünk megszólaltatni a háború, az utána következő időszak és '56 még élő tanúit, hiszen egyre kevesebb van belőlük, így az ilyen visszaemlékezések kincset érnek. – a szerk.

Egy interjú nyomán – az emigráció értékeinek mentéséről

<https://gondola.hu/cikkek/118716-Elkerulheto lett volna Budapest elpusztitasa .html>

A fenti link egy Szakály Sándor professzorral, a Veritas Történetkutató Intézet és Levéltár főigazgatójával készített interjút tartalmaz az 1945-ös budavári kitörés évfordulója kapcsán. De most nem ennek tartalmát emelném ki, hanem az emigrációban hosszú évtizedek alatt felhalmozódott írásos, képes vagy egyéb anyag sorsát. Ezen egyedülálló levéltári anyag legnagyobb része sajnos elvész, a “tulajdonos” valami okból nem tud elhelyezésükről gondoskodni, a leszármazottaknak pedig sokszor már nem jelent semmit. Így biztonságba helyezése, s lehetőleg Magyarországra, a megfelelő, nemzeti szellemű intézményekbe való eljuttatásuk alapvető fontosságú.

E sorok írója 2018-ban két bőrdnyei iratott vitt haza személyesen a Veritasba, v. Duska László m. kir. százados, az MHBK volt kp.-i vezetője állományát, melyet Calgaryban bízott rá a százados úr lánya és veje. Most kiderült, hogy az anyag “életre kelt” és betölti hivatását, azaz porosodó levéltári papírok helyett aktív kutatás tárgyává lett.

Ahogy az interjúban áll: “A levéltárnak a közelmúltban átadott, a Magyar Harcosok Bajtársi Közösségétől kapott iratanyagban szerepel egy leírás, melyet Kocsis László vezérkari ezredes, a Ludovika Akadémia (*Buenos Airesben elhunyt – a szerk.*) egykori parancsnoka készített Hindy Ivánról, a Budapestet védő magyar királyi I. honvéd, illetve az egész, Budapestre szorult magyar csapatok parancsnokáról. (...) –Honnan került elő az új iratanyag? –A Veritas Kanadából kapta meg néhai vitéz Duska László százados irathagyatékát, amelyben Kocsis László 1976 decemberében megírt, mintegy hetven gépelt oldalt kitevő kézírata is található.”

Ez is mutatja, hogy milyen fontos a magyar emigráció ill. diaszpóra hatalmas szellemi teljesítményt és dokumentumértéket képviselő írásos anyagának az összegyűjtése és hazajuttatása. Erre kérem és ösztönzöm minden Olvasónkat, akik a Kárpát-medencén kívül élnek.

Dr. Tóth Gergely

Gyertők elő kakastollas legényök...

Vinczer S. Péter, Kanada, 2011

-Nagyapám, milyenek voltak a csendőrök? Ma az iskolában róluk is szó esett.

-Nézd fiam... akinek nem volt összeütközése a törvényes renddel, annak nem volt félnivalója a csendőröktől. De elmondok neked egy esetet, amely a martonosi határban történt. Sógorom Kriszt Dezső tanító volt a tanyai iskolában. Az iskolánál volt a csendőrájárőr jelentkezési helye. Egy vasárnap reggel amikor a járőr megérkezett, a Dezső bátyád a kerítés helyreállításán foglalatzkodott.

-Szép jó reggelt Tanító Úr!

-Adjon az Isten!

-Mi lelte a kerítést, hogy így összekuszálódott?

-Az este a bálból hazatérők összekaptak valamin, aztán kard híján a kerítés léceivel vívták meg a viadalt...

-No akkor csak hagyja abba, majd mi megcsináltassuk.

Következő szombaton éjfél tájban a csendőrájárőr benézett a kocsmába, amelyikben múltkor a bál volt tartva.

-Jó lössz abbagyni a mulatságot, osztán illedelmesen igyekezni haza!

A járőr az iskolához vezető úton az iskola közelében bevárta a kurjongató legényeket. *-Ilyenkor már a tanító úr háza népe alszik. Tebát csöndösedjete el, mert másként baj lössz!*

Úgy is történt, de ahogy elhaladták az iskola portáját, tisztos távolságban érezve magukat rázendítettek a nótára: *-Gyertők elő kakastollas legényök.....*

-Itt vagyunk! - lépett elő a sötétből a megerősített járőr.

Bekísérték őket a csendőrőrsre, ahol felsorakoztatták őket.

-No most hogy számoljunk el? Papíron, vagy szóbelileg a helyszínen?

Abban a reményben hogy két hatalmas pofonnal megússzák prímusz nélkül a kalamajkát, a legények egyhangúlag a gyorsított eljárásnak adtak hangot.

-Akkor ha mán ilyen szépen megegyeztünk, álljatok körbe oszt körbe sétálva danójjátok végig a nótát! Te meg Pista fogd ezt a nádpálcát, oszt húzzá végig az előtted elhaladó cimborádon. A kör végén átadod a pálcát a Jancsinak, Te meg beállsz a sorba, oszt így tovább.

Így aztán jól elporolták egymást, reggel pedig a tanító kopácsolásra ébredt, kiment és megkérdezte:

-Hát Ti mit csináltok gyerekek? (A tanítványai voltak.)

-Kalákázunk Tanító Úr!

A Magyar Királyi Csendőrség 1881-ben alakult. A 100 éves évfordulón **velem készítette az emlékérmét vitéz baranchi Tamáska Endre** (Pittsburgh, később Sarasota) **kitűnő kisplasztikája alapján** a Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösség.

Torontóban, vitéz Szatmári Károly Csendőrmúzeumában találkoztam a szélrózsa minden irányába szétszóródott csendőrökkel. Öröm volt hallgatni a visszaemlékezéseiket. A legénység leginkább a szegény nép fiaiból került ki. Megfelelő magasság és fizikai fejlettség előfeltétel volt. A család múltjában sem lehetett hiba a törvénnyel kapcsolatban. Aki megfelelt, először egy évig próbajárőr volt, és közben kiképzésen, tanfolyamokon vett részt. Sikeres vizsgák után járőr, őrzetű, és őrmester, majd őrsparancsnokig felvihette a közlegény. Tiszteknek nagy érettségivel jelentkezhetek az érdeklődők, és a Ludovika Akadémián végezheték tanulmányaikat. A csendőr általános megbecsülésnek és tiszteletnek örvendett.

A Csendőr Szolgálati Szabályzat nagyon szigorú volt, minden lépésük pontosan szabályozva volt. Korrupcióról szó sem lehetett, és aki vétett a szabályzat ellen azt elbocsátották. A II. Világháború végén katonai szolgálatra vezényelték a csendőröket, és derekasan kivették a részüket Budapest védelmében az ostrom alatt, és máshol is. Több, mint felük hősi halált halt. A megmaradtak

egy részének sikerült a kommunizmus elől nyugatra menekülnie. Az otthon maradtakat életük végéig üldözték. Alaptalan vádakkal sok csendőrt halálra is ítelt a kommunista rendszer, "népellenesnek, népsanyargatónak és háborús bűnösöknek" nyilvánítva őket.

Tisztelettel hajtunk fejet e nemzethű Testület előtt, amely minden körülmények között becsülettel betartotta az esküben és jelmondatában foglaltakat: HÍVEN, BECSÜLETTEL, VITÉZÜL MINDHALÁLIG!

A budavári kitörésre emlékezve

Beküldte: Fodor Olga, MHBK Franciaországi Csoport. Forrás: MVSZ

Most van a budavári kitörés 76. évfordulója. A mintegy negyvenezer magyar és német katona halálával végződő tragédiáról dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat ügyvezetője, a Magyarok Világszövetségének tagja emlékezett meg. Alább olvasható írása.

Kedves Nemzeti Jogvédők, Partnerek és Támogatók !

Szíves tájékoztatásul, terjesztést és lehetőség szerint közlést kérve küldöm a "Dicsőség és tisztelet a 76 évvel ezelőtti budavári kitörés Hőseinek - A Hazáért mindhalálig !" című közleményemet.

A Vörös Hadsereg bosszú- és hódító hadjárata ellen utolsó percekig küzdő és a bolsevizmus elleni, a Nyugatot is ismét pajzsként védő harcnak áldozatul esett Hősök teljes körű rehabilitációja és méltó állami elismerése mára már elkerülhetetlen.

Ajánlom minden hazafinak ezt a megrendítő dokumentumfilmet a kitörés Hőseiről!

https://www.youtube.com/watch?v=XbwGRbEqgRc&feature=emb_title&fbclid=IwAR3FQxNF_kq76oFs6KSEzff3nIFqRpJYxGlwLCYHcGxvSSbgFk7emBgyIZU

(A keresőbe ezt írják be: Hagyaték - Álva meghalni - Budapest ostroma és a kitörés – a szerk.)

Honfitársi üdvözzel: Dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat (www.njsz.hu) ügyvezetője

„Istent szemlélni mindenben”: elhunyt Jálics Ferenc atya

A jezsuita.hu/istent-szemlelni-mindenben-94-eves-koraban-elhunyt-jalics-ferenc-jezsuita/ nyomán.
Beküldte: v. Zsákai Marietta, Budapest.

Marietta hozzáfűzése: Pár éve ott voltam a jubileumi miséjén. Könyvének dedikálásakor említettem neki ifjúkori Alma Máterét, a marosvásárhelyi M. Kir. "Csaba királyfi" Honvéd Gyorsfegyvernemi Hadapródiskolát. A szeme felcsillant, visszaemlékezett növendéktársaira.

2021. február 13-án, szombat hajnalban a budapesti Farkas Edith Katolikus Szeretetotthonban 94 éves korában elhunyt Jálics Ferenc jezsuita atya, a nevéhez kötődő szemlélődő imamód

iskolájának megteremtője. Temetése április 8-án 18 órakor lesz a pesti Jézus Szíve Jezsuita Templomban. Az alábbiakban bemutatjuk Ferenc atya gazdag és termékeny életútját Magyarországtól Dél-Amerikáig, az Egyesült Államoktól Németországig, majd ismét szülőhazájáig. Nekrológja után emlékkönyvet nyitottunk, ahová ki-ki beírhatja gondolatait.

Jálics Ferenc 1927. november 16-án született Budapesten, majd családjának gyáli birtokán nevelkedett. Tízen voltak testvérek, ám egyikük korán meghalt. Hitéletének meghatározó alakítója édesanyja, aki a Szent Ignác-i lelkiség szerint élő Sacre Coeur-nővérek iskolájába járt. Édesapja kívánságára Kőszegen katonai pályára lépett: hadapródiskolás, majd tisztjelölt volt, a második világháború vége felé pedig Nürnbergbe vezényelték. Személyiségfejlődésének meghatározó pillanataként egy pincében a légitámadások alatt közvetlen közelről tapasztalta meg a halál fenyegetését.

„Amit ott láttam, egészen megváltoztatta az életemet, mert rájöttem, hogy az életnek van egy mélyebb értelme, mely még a haláltól is független. Ez lett mindennek a mércéje. Ez lett az életem irányítójá” – fogalmazott később.

1946-ban tért haza Magyarországra. Itt leérettségizett, és belépett a jezsuita rendbe. Az egyre erősödő kommunista diktatúra miatt két év múlva sok más fiatal jezsuitával együtt el kellett hagynia hazáját. 1950-től Németországban nyelveket és irodalmat tanult, diplomáját Belgiumban, a Leuveni Katolikus Egyetemen szerezte filozófiából 1954-ben, majd a jezsuiták dél-belgiumi gimnáziumában, Monsban végezte a filozófiát követő szokásos rendi gyakorlatot, a magisztériumot.

1956-ban a rend Chilébe, egy év múlva Argentínába küldte, ahol teológiát tanult. Itt szentelték pappá 1959-ben. Ezután az argentinai Córdobaiban töltött egy évet, utána a jezsuiták San Miguel-i teológiai és filozófiai fakultásán tanított. 1963-tól ugyanott a rend növendékeinek – többek között a ma Ferenc pápáként ismert Jorge Mario Bergoglionak – a lelkivezetője lett, és ebben az időben kezdett lelkigyakorlatokat adni. 1966-ban teológiai doktorátust szerzett, és a salvadori, valamint a Buenos Aires-i katolikus egyetemen oktatott. Első könyveit (Testvéreink hite, Tanuljunk imádkozni, Fejlődik a hitünk) spanyolul írta Dél-Amerikában.

„A rabságban nem a fizikai szenvedés volt a legnagyobb megpróbáltatás, hanem az a lelki folyamat, aminek következtében sikerült helyükre tennem a múlt egyes történéseit. A meditáció csendje vezetett el aztán valami mélységes megtisztuláshoz, aminek gyümölcseit azóta is alkalmazom a lelkigyakorlatokban” – nyilatkozta 2013-ban élete meghatározó epizódjáról. 1974-ben ugyanis a nyomorban élők melletti tanúságtételként Buenos Aires egyik szegénynegyedébe költözött, ám két év múlva a jobboldali katonai diktatúra fegyveresei őt orosz kémnek, társát pedig baloldali gerillának hitték, ezért elrabolták. Közel fél évig ágyúgolyóhoz láncolva, összekötözött végtagokkal, bekötött szemmel kellett élniük egy cellában.

Miután kiszabadult, börtönélményeinek hatására fejlesztette ki a szemlélődő imamódot, mely azóta már nemzedékek számára vált az istenkapcsolat éltető forrásává. Mint utóbb elmondta, ez idő alatt nemhogy nem szenvedett lelki, pszichikai sérülést, de *„földolgoztam életem több traumatikus élményét. Előtte volt egy enyhe depresszióm – ez ott elmúlt. Az örök meg nem tudták mire vélni, hogy nem esünk kétségbe, nem ordibálunk, hanem Jézus nevét ismételtetjük és meditálunk.”*

Kiszabadulása után egy évig Észak-Amerikában élt. 1978-ban Németországba került, 1984-ben pedig Gries-ben megalapította lelkigyakorlatos házát, mely a szemlélődésre vágyó keresztények valóságos zarándokhelyévé vált. Az évtizedek során több mint húszezer embernek adott lelkigyakorlatot, könyveit közel másfél tucat nyelvre fordították le, és módszerét legalább húsz országban alkalmazzák.

Jálícs Ferenc SJ 2013-ban, háttérben Gries-i lelkigyakorlatos házával (Fotó: Hendrik Schmalhorst)

Jálícs Ferenc 2017 nyarán visszatért Magyarországra. Az utóbbi években a budai Farkas Edith Katolikus Szeretetotthonban élt, ahol a külvilág egyre inkább elvesztette a jelentőségét számára; mindennapos társa lett a belső csend, a szakadatlan figyelem és az örökös jelenlét. Amikor pénteken Vízi Elemér jezsuita tartományfőnök hírére vette, hogy állapota válságosra fordult, a járványügyi óvintézkedések betartásával meglátogatta, feladta neki a betegek kenetét, és megköszönte neki egész életét és szolgálatát. Ferenc atya így, a szentségekkel megerősítve, békésen tért meg teremtőjéhez.

Jálícs atya temetése április 8-án 18 órakor lesz a pesti Jézus Szíve Jezsuita Templomban.

Emlékezés a Rongyosgárdára

Forrás: SARASOTAI MAGYAR HÍRMONDÓ. A Kossuth Klub hírei. Szerkesztő: Pataky Magdolna. 27. évf./1. sz., 2021 január

December 14-én volt a hazafiasság egyik legnemesebb napjának az évfordulója a magyar történelemben. A Trianoni szerződés 100. évfordulójának alkalmából meg kell emlékeznünk A Hűség Napjáról, mely 1921. december 14.-éhez köthető. Ezen a napon kezdődött meg az a népszavazás, melynek eredményeképpen Sopron, az igazságtalan trianoni békediktátum rendelkezései ellenére magyar város maradhatott. Az osztrák államtanács már 1918-ban, az I. világháború lezárulásakor bejelentette igényét a nyugat-magyarországi területekre. Ezt az osztrák igényt Magyarország lakossága az ország hátbaszúrásának tekintette. Az 1920-as trianoni diktátum is az osztrák elképzeléseket rögzítette, melyek szerint 1921 augusztusában kellett átadni a nyugati határterületeket Ausztriának. A magyar csapatokat kivonták ezekről a területekről, ekkor a lakosság viszont heves tiltakozásba kezdett. Augusztus 26.-án aktivizálódtak Prónay Pál és Héjjas Iván szabadcsapatai, majd Ágfalvánál és Pinkafőnél megállították a benyomuló osztrák katonaságot. A másfél hónapig tartó nyugat-magyarországi fegyveres felkelés kikényszerítette, hogy Sopron hovatartozásáról népszavazás döntsön. A "Rongyos Gárda" magyar felkelői által megalapított Lajtabánság egy független országként működött decemberig, a népszavazás lezárulásáig. December 14-én Sopron lakosságának több mint 72 százaléka döntött úgy, hogy Magyarországhoz szeretne tartozni. Ez azért is

érdekes adat, mert a város lakossága 52%-ban németajkúkból állt, ennek ellenére a város többsége egyértelműen Magyarországot tekintette hazájának. 1922-ben az országgyűlés a soproni népszavazás emlékének törvénybe iktatásáról szóló 1922. évi XXIX. törvényben a Civitas Fidelissima, azaz a Leghűségesebb Város címmel jutalmazta Sopront. 2001-ben pedig Magyarország kormánya a népszavazás emlékére december 14-ét a Hűség Napjává nyilvánította. Az alábbi kép a “Rongyos Gárda” tagjainak csoportképe 1921-ből.

Már az égi hadseregben teljesít szolgálatot

Szöveg: Honvéd Hagyományőrző Egyesület Fejér Megyei Tagozata, 2021. február 10. (honvedelem.hu/hirek/mar-az-egi-hadseregben-teljesit-szolgalatot.html, beküldte: v. Zsákai Marietta)

Kilencvenkilenc éves korában elhunyt vitéz Smohay Ferenc magyar királyi zászlós, tartalékos főhadnagy, doni veterán.

Smohay Ferenc érettségi után vonult be sorkatonai szolgálatra a 3. honvéd gyalogezredhez, karpaszományosként, tartalékos parancsnoki képzésre. 1942 őszére várta leszerelését, de az ezredet mozgósították, így november 4-én, a 2. magyar hadsereg kötelékében az orosz frontra utazott, ahol zászlóssá léptették elő. A doni szakaszon 1943. január 12-én bekövetkezett áttörés után, egészen január 27-ig, a visszavonulásra kapott parancsig bajtársaival védték állásaikat. A véres veszteséggel járó visszavonulás során, február 1-jén esett hadifogságba, ahonnan - a tífusz- és vérhas járványt, valamint egy mellhártyagyulladását átvészelve - 1945. február 28-án tért haza. Családot alapított és példás életet élt szeretett feleségével gyermekei, unokái és dédunokái körében.

A rendszerváltást követően Feri bácsi aktív résztvevője volt a doni, illetve egykori alakulata ezrednapj megemlékezéseinek és minden honvédelemmel kapcsolatos városi rendezvénynek. Tagja volt a Honvéd Hagyományőrző Egyesületnek, a Doni Bajtársi és Kegyeleti Szövetségnek, a Történelmi Vitézi Rendnek és tiszteletbeli tagja az alakulata emlékét őrző Magyar Királyi Szent István Honvéd Gyalogezred Hagyományőrző Egyesületnek.

Smohay Ferenc a székesfehérvári magyar királyi „Szent István” 3. honvéd gyalogezred utolsó élő tisztje és utolsó ismert élő katonája volt. Emlékét kegyelettel megőrizzük.

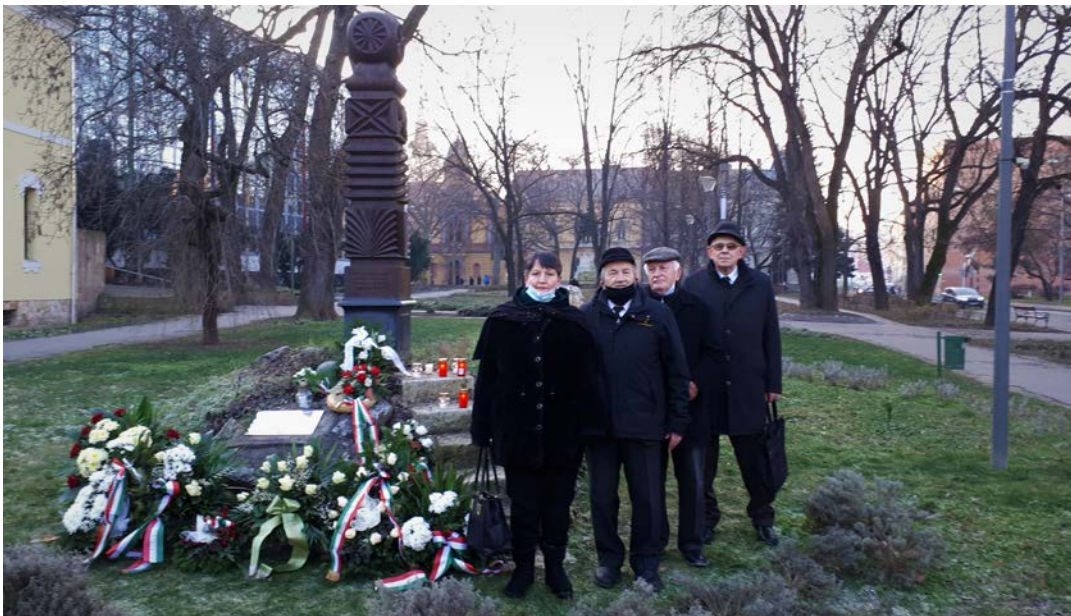
Fekete Dénes: Doni rendezvények Miskolcon

2021. január 12-én Miskolc MJV szervezésében – az érvényben lévő járványügyi korlátozások miatt – szűkkörű koszorúzás (szervezetenként 2 fő képviselőtében) volt a Szemere kertben lévő Doni kopjafánál. Az emlékhelyen koszút helyezett el a város nevében Veres Pál polgármester, dr. Ignác Dávid jegyző, a Doni Bajtársi és Kegyeleti Szövetség Miskolci Csoportja (DBKSZ) részéről v. Feledy Péter és v. Papczun Ernő, a Helyőrségi Hagyományőrző Egyesülettől pedig Pásztor Zsolt és Fekete Dénes, s ezen kívül több városi civil szervezet és egyesület. Köszönet a DBKSZ vezetőségének (Székesfehérvár), hogy a koszorúzás költségeit biztosította.

Dr. Ignác Dávid és Veres Pál

2021. január 17-én a Történelmi Vitézi Rend szervezésében Doni emlékmisére került sor a Szent Anna templomban, melyet Gubala Róbert plébános celebrált. A Magyar Királyi Honvédség tragikus II. világháborús katonai eseményéről v. Juhász Béla, a Történelmi VR Borsod-Abaúj-Zemplén megyei törzskapitánya beszélt. A mise alatt - a szentély előtt - a doniak csapatászlójával a Vitézi Rend, a Hunyadi János cserkészcsapatával pedig az öregcserkészek tisztelegtek a harcokban vagy hadifogságban elhunytak emléke előtt.

**A koszorúzóképen balról jobbra: Gera Sándorné, v. Feledy Péter, Pásztor Zsolt, Fekete Dénes.
Valamennyien a DBKSZ Miskolci Csoportjának tagjai vagyunk.**

lovag Kenyeres Dénes nyá. alezredes : A Doni hősökre emlékeztek Kecskeméten

A Covid-vírusjárvány ellenére is megemlékeztek a hős városban a 78 évvel ezelőtt történt véres és elkeseredett harcokról. A HOHE, a Történelmi Vitézi Rend és a Hadigondozottak helyi szervezeteinek tagjai gyülekeztek 2021. január 12-én a Kecskemét főterén álló II. világháborús hősi emlékműnél.

Kenyeres Dénes nyá. alezredes, a HOHE Kecskeméti Területi Szervezet elnöke köszöntötte a megjelenteket. Rövid beszédében felidézte az 1943. január 12-ei szovjet áttörés miatt bekövetkező hősies védekező harcokat és a visszavonulás nehézségeit, amelyet a rettenetes hidegben hajtottak végre a magyar kötelékek. Abban a nehéz küzdelemben a M. Kir. 13. Kecskeméti Könnyű Hadosztály és alárendelt alakulatai is erőn felül teljesítettek! A frontra induláskor, 1942 nyarán, a hadosztály teljes létszáma 14510 fő volt. 1943 február végén ennek csak harmada tudott visszavonulni nyugatra. A magasabb egység elvesztette a nehézfegyverzetét és a hadianyagának a zömét is.

A megemlékezés végén a jelenlévő szervezetek elhelyezték koszorúikat az emlékmű talapzatán. A Történelmi Vitézi Rend nevében v. Tiszavölgyi István törzskapitány és v. Vörösváczy Csaba székkapitány, a HOHE képviselőjében e sorok írója és Rigó Gyula, a Hadigondozottak nevében Gartner Valter helyezte a megemlékezés virágait. Néhányan pedig mécsest gyűjtöttek a hősi halottak iránti tiszteletük jeléül.

Elhunyt az utolsó Puma

Szöveg: Trautmann Balázs | Fotó: archív | 2020. december 31., honvedelem.hu

Az anyagot beküldő v.Zsákai Marietta megjegyzése: “A főhadnagy úr a MH Ludovika Zászlóalj Ludovika Kávézója tagja volt, így közelebbről is ismerhettük az utóbbi években”.

97 esztendőskorában, december 30-án elhunyt Frankó Endre nyugállományú főhadnagy, a ma már legendás 101. Puma Honi Légvédelmi Vadászrepülő Osztály utolsó, harcban is bevetett pilótája. -Frankó Endre 1923. szeptember 3-án született Egerben. 1939-ben, a Gyöngyös melletti Pipishegyen ismerkedett meg a vitorlázórepüléssel, majd 1942-ben, érettségi után jelentkezett a Magyar Királyi Légierő kötelékébe. A kiváló öttusázó sportember Szombathelyen, a Horthy Repülő Akadémián kezdte meg tanulmányait, majd 1944. augusztus 20-án avatták hadnaggyá. A Szent László hadosztályban eltöltött, rövidebb „gyalogharcászati” kitérőt követően 1944. november 30-án helyezték át a Pumákhoz, Heppes Aladár alezredes parancsnoksága alá. Itt már a légierő akkori legmodernebb típusával, a Messerschmitt Bf 109G-vel, a legendás „Messzerrel” repülhetett. A pilótahiány miatt alig hat órányi gyakorlórepülést követően már az éles bevetések vártak az ifjú hajózóra. Frankó Endre hadnagy összesen nyolc bevetést hajtott végre a Dunántúl, majd a Nyugat felé visszavonuló ezreddel Ausztria felett. Ezeket túlélve 1945. május 5-én, a német-osztrák határ melletti Pockingban esett amerikai hadifogságba.

1945 végén ért haza Budapestre. A polgári élet mellett nem felejtette el a repülést sem: a hármashatárhegyi GANZ repülőklubban kezdett újra vitorlázógéppel repülni. 1948-ban már az Országos Magyar Repülő Egyesület motoros oktatója volt, itt már katonákat is tanított. 1949-ben nevezték ki az Esztergomi Repülőiskola parancsnokhelyettesének, majd nem sokkal később parancsnokának. 1950-ben Békéscsabán lett az első oktatóképző iskola tanára, végül a GANZ repülőklub hivatásos motoros repülő-oktatója - innen azonban „horthysta múltja” miatt hamar eltávolították. Az immáron sokadik újrakezdést követően gépészmérnöki diplomát szerzett, majd az UVATERV (Út- és Vasútervező Vállalat) mérnökeként dolgozott – nevéhez fűződik például a budapesti, János-hegyen ma is működő Libegő: nem csak az ötlet volt az övé, de a felvonó fő- és gépésztervezője is volt. Nyugdíjas éveiben is aktívan kísérte figyelemmel a magyar katonai repülést. 2007-ben jelent meg az „*Egy élet viszontagságai*” címet kapott önéletrajzi kötete.

A múltról színesen és szívesen beszélő vadászpilóta 2013-ban, a Kecskeméten megrendezett Nemzetközi Repülőnap és Haditechnikai Bemutón a Honvédelemért Kitüntető Cím I. fokozatát vehette át a honvédelmi minisztertől.

Frankó Endre 2016 szeptemberében ismét szeretett gépe fülkéjébe ülhetett. Az Ingolstadt-Manching légibázison lévő Messerschmitt-múzeumban egy restaurált Messerschmitt Bf 109G-6 várta a veterán pilótát és vitéz Szentiványi János nyugállományú alezredest, aki ugyancsak a Puma Vadászrepülő Osztály egykori pilótája volt. Az itt készült felvételek is részei lettek a 2018. május 4-én bemutatott Veteránfilm című alkotásnak, ami a két pilóta életútjáról szól.

Frankó Endre nyugállományú főhadnagy

Csendes emlékezés a doni hősökre

Beküldte: Nagy László Gerő ezredes, a HOHE alelnöke

Ünnepélyes külsőségek nélkül, de méltósággal emlékeztek a doni hősökre a Nemzeti Közszolgálati Egyetemen. Az 1943. évi doni áttörés 78. évfordulója alkalmából a Ludovika Főépülete előtti, második világháborús emlékműnél helyeztek el koszorúkat, a járványhelyzet miatt azonban a Hadtudományi és Honvédtisztképző Kar (HHK) honvédtisztjelöltjei és az Egyetem emlékezni szándékozó polgárai ezúttal nem vettek részt az emlékezésen.

78 évvel ezelőtt, január 12-én indult meg a szovjet támadás a Don-kanyarban, amelynek következtében a több, mint 200 ezer fős 2. magyar hadsereg százezernél is több katonája vesztette életét. A Don folyó kétszáz kilométeres partszakaszát védő hadsereget 30-40 éves tartalékosok alkották, a 9. könnyű hadosztály (dandár) gyenge pontja a védelem volt. Ennek következményeként a szovjet erők hídfőket tudtak kialakítani, így meg tudták indítani a végső támadást 1943. január 12-én. A hadművelet során a 2. magyar hadsereget szétarabolták a szovjet páncélosok által támogatott egységek, így a kemény orosz télben visszavonuló katonáknak társaikért, barátaikért kellett megküzdeniük.

A megemlékezésen koszorút és mécsest helyezett el az emlékműnél Christián László r. ezredes, oktatási rektorhelyettes és Pohl Árpád dandártábornok, a HHK dékánja.

Szöveg: Tasi Tibor Fotó: Szilágyi Dénes

Ratkay Zoltán Imre: Doni megemlékezés Mosonmagyaróváron

A Honvéd Hagyományőrző Egyesület mosonmagyaróvári szervezete s a Vitézi Rend január 10-én, vasárnap emlékezett meg a doni áttörés 78. évfordulójáról. Délelőtt az Óvári Szt. Gotthárd templomban Bodó Zoltán plébános celebrált szentmisét a II. világháborúban elesett hősökért. A HOHE a templomban és az emléktáblához is zászlóval vonult ki, igaz, a járvány miatt csökkentett létszámmal. A Himnusz eléneklése után Pausts István önkormányzati képviselő mondott értékes ünnepi beszédet. Két civil szervezet és az Önkormányzat koszorúzott, s többen méceset gyűjtöttek. A Székely Himnusz eléneklésével ért véget ünnepségünk.

Turul a falvédőn

Nemrég volt a kormányzó úr halála évfordulója. Most a lenti, 2017-es írással emlékezünk rá.

Pilhál György, www.magyaridok.hu

Hatvan éve, 1957. február 9-én hunyt el Horthy Miklós. Magyarország egykori kormányzójának személye ma is megosztja az országot – alapos munkát végzett a kommunista történelemtanítás. Sokan még ma is „Horthy–Szálasi-korszakként” említik a két világháború közötti éveket. (...) Máiig tart annak az

embernek a befeketítése, akinek még Hitler szövetségeseként is volt mersze befogadni lengyel menekülteket, és aki a német megszállásig megtagadta az itthoni zsidóság deportálását. Horthy Miklós olyan időkben állt az ország élén, amikor a rossz és a még rosszabb között kellett dönteni – mert jó válasz nem létezett.

Gyermekkoromban – még az átkosban – volt odahaza egy régi, kifakult falvédőnk, ami csak ünnepnapokon, szűk családi körben került az asztal fölé: „Turul madár, szállj! Sehol meg ne állj! Vidd el a mi üzenetünk: lesz még magyar nyár!” Nemigen értettem a szöveget, de azt észrevettem, hogy édesapám nagyon sokszor rajta felejt a szemét... Csak fölserdülve, amikor már ismertem Illyés Gyula diagnózisát – „Magyar az, akinek fáj Trianon” –, kezdtem kapiskálni, hová repülhetett az a magányos turul... Szólhatott-e másról Horthy Miklós Trianon évében kezdődő negyedszázados országglása, mint a csonka és kifosztott ország testi-lelki talpra állításáról, a diktátum revíziójáról? Ám a két világháború közötti években határrevízióra csak német (és olasz) segítséggel lehetett valós esélyünk. A segítségnek ára volt, belesodrótunk az újabb világháborúba. A kiugrási kísérlet már elkésett... A folytatást ismerjük.

Horthyt még a győztesek sem tekintették háborús bűnösnek. Csak a ránk ültetett új kommunista vezetők, Rákosiék, Kádárék... Az ő hamis „történelemkönyveikből” árad és terjed még mindig a nemzetmegosztó gyűlölet.

HALÁLOZÁS

-Mátrai Géza, az MHBK torontói csoportja vezetője, lapunk elosztója jelentette, hogy: **“Horváth Lajos, a torontói MHBK-csoport tagja, a Hadak Útján pártolója, a Torontói Magyar Ház tagja, 1956-os szabadságharcos, 91 éves korában 2021. február 8.-án meghalt. Gyászolják felesége Marika, kanadai, amerikai és magyarországi rokonai és barátai. Horváth Lajos 1930. január 6-án született Dunaföldváron. Isten veled Lali. Nyugodj békében! Szívünkben és emlékeinkben örökre élni fogsz. Igazán csak azok halnak meg, akiket elfelejtenek...”**

Az MHBK jelvénye